Я не хочу лежати в цій рабській землі,
Радше спатиму в лондонській твані!
Чи ж повірю, що тут, в світанковій імлі,
Не розтане мій подих останній.

Чи ж повірю, що янголи бачать здаля
І господь щиросерде кохає
На малесенькій кульці, що зветься

Земля —

Порошину ірландського краю.

Захлинається серце: ласкавець, пророк...
Захисти свої люди, воскресни!
Це облуда, мара, бо мій шлях до зірок,
Це вони мої браття і сестри.

Я любив і кохав, і в найтяжчій борні
Не загасли роки мого шалу.
Та все більше скорботи лишалось мені
І все менше любові лишалось.

Як нестерпно щоранку болить голова —
Мабуть, час вже додому, додому.
І ніщо вже не важить, я все змарнував,
Поховайте хоч в пеклі самому!